

Προκήρυξη ΕΛΑ για την δολοφονία του Π. Μπάμπαλη.

Από σήμερα, ο άθλιος και μισητός βασανιστής, ο αστυνόμος Πέτρος Μπάμπαλης έπαψε να υπάρχει. Εκτελέστηκε από μια ομάδα αγωνιστών. Η προσωπικότητα και το έργο του Μπάμπαλη είναι γνωστά σε όλους. Στην περίοδο της χούντας η δράση του και η φήμη τον ξεπέρασαν και τα σύνορα της Ελλάδας.

Ήτανε από τους αρχηγούς των δυνάμεων καταστολής και επικεφαλής των καταδιωκτικών μηχανισμών της Ασφάλειας στη χουντική περίοδο. Με ιδιαίτερη λύσσα προσπάθησε να χτυπήσει τους αγωνιστές της αντίστασης ενάντια στη χούντα και το καθεστώς πού την είχε δημιουργήσει. Ήτανε υπεύθυνος για την άγρια ασφαλίτικη τρομοκρατία. Ήτανε υπεύθυνος για τα φοβερά βασανιστήρια χιλιάδων και χιλιάδων ατόμων. Ήτανε υπεύθυνος για την καταστροφή της υγείας και της ζωής πολλών εκατοντάδων αγωνιστών και όχι μόνον αυτών, αλλά και όσων έτυχε, για οποιοδήποτε λόγο, να βρεθούν στα χέρια των ασφαλιτών. Ήτανε υπεύθυνος για την "ανάδειξη" πολλών εκατοντάδων χαφιέδων σε επίλεκτους βασανιστές, πού και σήμερα συνεχίζουν τη δράση τους και πού όλο και περισσότερο γίνονται απαραίτητα στηρίγματα της κρατικής εξουσίας των αφεντικών. Ήτανε από τους υπεύθυνους της εκστρατείας των δολοφονιών, πού εξαπέλυσε η Ασφάλεια μετά το Νοέμβρη του 1973, πού είχε σαν αποτέλεσμα πολλές δεκάδες νεκρούς — πού τους παρουσίασαν για "αυτοκτονημένους" — και πού σήμερα φαίνεται ότι όλα τα επίσημα κόμματα τους ξέχασαν. Ήτανε ακόμα υπεύθυνος για βασανισμούς και εκβιασμούς, με αποκλειστικό σκοπό να αρπάξει διάφορα χρηματικά ποσά από τους συγγενείς των θυμάτων.

Το καθεστώς της καπιταλιστικής εξουσίας και αστικής κυριαρχίας, είχε φροντίσει από τα πριν να προετοιμάσει το στέλεχος του, τον Μπάμπαλη, για το πέρασμα στη "δημοκρατία". Διάλεξε γι' αυτόν, και ο Μπάμπαλης πιστά τον ακολούθησε, ένα άλλο τρόπο δράσης, πού να ταιριάζει καλύτερα με τη "δημοκρατία" και να εξυπηρετεί το ίδιο καλά τις ανάγκες και τις επιδιώξεις του καθεστώτος.

Έτσι ο Μπάμπαλης δε διατήρησε το επίσημο πόστο του στην Ασφάλεια, αλλά ανέλαβε την οργάνωση και την εκπαίδευση του "ανεπίσημου" μηχανισμού τρομοκρατίας του καθεστώτος, πάντα σε στενή εξάρτηση και συνεργασία με την επίσημη Ασφάλεια. Δε συνέχισε Ο ίδιος τα βασανιστήρια κρατουμένων, αλλά έγινε το πρότυπο για μίμηση στους καινούριους βασανιστές, πού συνεχίζουν να εφαρμόζουν αυτή την τακτική σ' όλα τα αστυνομικά τμήματα της χώρας και σε διάφορες στρατιωτικές μονάδες.

Οι περιπτώσεις πού γίνονται γνωστές, όπως αυτές του Βιδάλη, τον Κοσμίδη και άλλων, καθώς και των διάφορων «υπόπτων» πού "πιέζονται να ομολογήσουν", είναι μόνο ένα μικρό κομμάτι της πραγματικότητας. Δε συμμετείχε ο Μπάμπαλης στις ανοικτές και επίσημες τρομοκρατικές δραστηριότητες της αστυνομίας, πού είναι αστυνόμηση κάθε λαϊκής κινητοποίησης και εκδήλωσης — τρομοκράτηση απεργών και προστασία απεργοσπαστών και αφεντικών — επιθέσεις με κάθε είδους όπλα ενάντια σε διαδηλωτές, δολοφονίες και τραυματισμοί διαδηλωτών — αυθαίρετα σπασίματα γραφείων οργανώσεων και τραμπούκικες έφοδοι σε σπίτια αγωνιστών, εκβιαστικά και τρομοκρατικά μπλόκα σε δρόμους, σε αυτοκίνητα, σε δημόσια κέντρα, αυθαίρετες και τραμπούκικες συλλήψεις, κακοποιήσεις και βασανιστήρια κρατουμένων, δικαστικές σκευωρίες ενάντια σε αγωνιστές, αλλά και σε καθέναν πού γίνεται ενοχλητικός, ψυχρές δολοφονίες σε καουμπόικο στιλ και τέλος όλοι οι καθημερινοί εκβιασμοί.

Οργάνωσε όμως ο Μπάμπαλης φασιστικές ομάδες και ήτανε από τους υπεύθυνους για τις «ανεπίσημες» τρομοκρατικές ενέργειες της Ασφάλειας, πού είναι: οι επιθέσεις

ενάντια σε διάφορα μέλη πολιτικών οργανώσεων (ξυλοδαρμοί, απειλές, απόπειρες απαγωγής), η δράση των φασιστικών ομάδων πού ο ίδιος οργάνωσε, η αποστολή με το ταχυδρομείο εκρηκτικών υλών σε διάφορα πρόσωπα και οργανώσεις και κυριότερα η εγκληματική ενέργεια της έκρηξης βόμβας μέσα στον κινηματογράφο Έλλη την ώρα της προβολής με σκοπό να σκοτώσει τους τυχαίους θεατές.

Δεν άρπαξε χρήματα με καινούριους εκβιασμούς, αλλά είχε εξασφαλίσει, χάρη στην πείρα του σαν εγκληματίας ασφαλίτης και χάρη στη δραστηριότητα του, τη χρηματική ενίσχυση πολλών αφεντικών-επιχειρηματιών. Τα αφεντικά τον αμείβανε και τον χρηματοδοτούσανε γενναιόδωρα, μέχρι την τελευταία του ώρα, με πολλή χαρά τους και με σιγουριά για την επένδυση τους. Φυσικά χρησιμοποίησανε πάντα γι' αυτό το σκοπό τους ληστευμένους μισθούς των εργαζομένων στις επιχειρήσεις τους.

Όπως στη διάρκεια της δικτατορίας και της χούντας, έτσι και μετά από αυτήν, σε περίοδο δημοκρατίας και κοινοβουλίου, Ο Μπάμπαλης ήτανε το άλλο σκέλος του δίδυμου, Μάλλιος-Μπάμπαλης, δηλαδή ένα από τα σημαντικά στελέχη των μηχανισμών τρομοκρατίας του καθεστώτος, μηχανισμών πού είναι απαραίτητοι για το καθεστώς της καπιταλιστικής εξουσίας, είτε αυτό χρησιμοποιεί τη δικτατορία και τη χούντα, είτε εξυπηρετείται από τη δημοκρατία και τον αστικό κοινοβουλευτισμό.

Ας θρηνήσει το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, ας θρηνήσουν τα αφεντικά και τα όργανα τους για την εξόντωση του Μπάμπαλη, όπως θρηνήσανε και για τον άλλο εκλεκτό εκπρόσωπο και όργανο τους, το Μάλλιο.

Ο Μπάμπαλης παρόλο πού φοβότανε συνέχεια, ήτανε πάντα προκλητικός. Κουβαλούσε συνέχεια μαζί του και επιδεικτικά το όπλο του. Είχε οργανώσει χαφιέδικη άμυνα γύρω του, κάποιοι γείτονες και κάποιοι καταστηματάρχες της περιοχής, αστυνόμειναν και κατασκόπειναν τους κατοίκους της περιοχής και αναφέρανε κάθε κίνηση και πληροφορία στο αφεντικό τους, τον Μπάμπαλη. Συχνά επίσης, επίσημοι χαφιέδες και ασφαλίτικα αμάξια ελέγχανε την περιοχή του σπιτιού του. Όλα αυτά δεν μπόρεσαν να προφυλάξουν τον Μπάμπαλη, από τη δίκαιη και απαραίτητη εξόντωση του.

Μέχρι τότε η βία και η τρομοκρατία των αφεντικών θα ονομάζεται δικαιοσύνη;

Μετά τις 24.7.74, για να μπορέσει ο Μπάμπαλης να συνεχίσει τη δραστηριότητα του σα στέλεχος των μηχανισμών τρομοκρατίας του καθεστώτος (όπως όλοι οι όμοιοι του και οι συνεργάτες του) έπρεπε να εκτονωθεί και να κουκουλωθεί το μίσος και η λαϊκή αγανάκτηση εναντίον του.

Αυτή την εκτόνωση του μίσους και της λαϊκής αγανάκτησης καθώς και τη βαθμιαία αλλά γρήγορη αποκατάσταση του Μπάμπαλη και όλων των βασανιστών, τα ανέλαβε και τα πραγματοποίησε η λεγόμενη ανεξάρτητη δικαιοσύνη. Σ' αυτά της το έργο είχε τη βοήθεια και τη συμπαράσταση όλων των επίσημων κομμάτων, πού μας "πείσανε", για μια ολόκληρη περίοδο, για τη δήθεν ανεξαρτησία της δικαιοσύνης.

Η πραγματική λοιπόν αστική δικαιοσύνη, η δικαστική δηλαδή εξουσία του καθεστώτος, αφού μας ταλαιπώρησε όλους με το γελοίο και λυπηρό θέαμα εκατοντάδων στημένων δικών, αφού μας μπούχτισε με τις δίκες-φάρσες και με τις δικολαβίες της, αφού μας εξόργισε με την "ανεξαρτησία" της και αφού μας αποστόμωσε με τη θρασύτητα και τη χυδαιότητα της, κατάφερε στο τέλος να οδηγήσει σε πραγματικό θρίαμβο τόσο τη νομιμότητα (την αστική), όσο και τη δικαιοσύνη (την καθεστωτική). Αυτή η επιχείρηση της αστικής δικαιοσύνης ήτανε πραγματικός θρίαμβος για το καθεστώς, γιατί όχι μόνο κατάφερε να κατοχυρώσει την ομαλή συνέχιση του καθεστώτος από τη δικτατορία στη δημοκρατία, αλλά κατάφερε κιόλας... (δύο σειρές δυσανάγνωστες)... καθηλωμένοι και ξεγελασμένοι όπως ήμασταν από τις αυταπάτες μας περί δημοκρατίας και ανεξάρτητης δικαιοσύνης.

Είναι μεγάλη η ευθύνη των επίσημων κομμάτων που άφησαν να παιχτεί, και να εξακολουθεί και σήμερα να παίζεται, αυτό το παιχνίδι σε βάρος μας, της δήθεν ανεξάρτητης δικαιοσύνης. Και ως προσέξουν πριν πουν ότι η ενέργεια της εκτέλεσης του Μπάμπαλη είναι δήθεν "προβοκάτσια" που σκοπεύει στην "αποσταθεροποίηση της δημοκρατίας". Γιατί τότε θα τους απαντήσουμε ότι αυτό σημαίνει, πώς αυτά τα κόμματα φροντίζουν για τη σταθερότητα αυτής της δημοκρατίας, αυτού του καθεστώτος, αυτής δηλαδή της καθημερινής εκμετάλλευσης, καταπίεσης, βίας και τρομοκρατίας ενάντια στο προλεταριάτο, ενώ οι λαϊκές και επαναστατικές δυνάμεις φυσικά και προσπαθούν να μη σταθεροποιηθεί ποτέ ένα τέτοιο καθεστώς πάνω στις πλάτες τους. Και ως μη βγάζουν στη φόρα τη συνταγή του «συσχετισμού των δυνάμεων που είναι σε βάρος του κινήματος», γιατί τότε θα θυμηθούμε ότι ποτέ μέχρι σήμερα δε μας είπαν το αντίθετο, θα τους απαντήσουμε ότι οι λαϊκές δυνάμεις έχουν πια αρχίσει να θέλουν να πάψουν να είναι μόνιμα στην ουρά των εξελίξεων, και να ακολουθούν συνέχεια τους πολιτικαντισμούς των λογής-λογής "εκπροσώπων". Έχουν αρχίσει να φτιάχνουν τις δυνάμεις τους, τις δικές τους δυνάμεις, που είναι οι μόνες που μπορούν να καλυτερέψουν, μέσα από συγκεκριμένους αγώνες σύγκρουσης, τη σχέση δύναμης με το καθεστώς και τα όργανα του. Έχουν αρχίσει να ενεργούν και να σκέφτονται με κριτήρια, όχι τις θελήσεις, τις ορέξεις, τις φοβέρες και τους εκβιασμούς των αφεντικών και του κράτους τους, αλλά με κριτήρια τα δικά τους συμφέροντα και επιδιώξεις. Και είναι ξεκάθαρο ότι για να δυναμώσουν και για να αυξηθούν οι λαϊκές και οι επαναστατικές δυνάμεις που προωθούν τη σύγκρουση με το καθεστώς, πρέπει να κατακτήσουν αυτό το δυνάμωμα τους μέσα από συγκεκριμένους αγώνες, πρέπει αναγκαστικά να συγκρουστούν έμπρακτα με το καθεστώς και τα όργανα του, που με κάθε τρόπο θέλουν και επιδιώκουν να τις κρατάνε μόνιμα αδύναμες και υποταγμένες.

Διασώζοντας, όμως, με αυτό τον τρόπο, τον Μπάμπαλη και όλους τους βασανιστές η "ανεξάρτητη δικαιοσύνη" αποκαλύφτηκε οριστικά ποια είναι.

Είναι ένας άπα τους βασικότερους μηχανισμούς της καπιταλιστικής εξουσίας, γιατί της εξασφαλίζει την ομαλή συνέχιση, παρά τις επιφανειακές πολιτικές μεταβολές. Είναι ένα συγκεκριμένο και αποτελεσματικό ιδεολογικό όπλο στα χέρια του καθεστώτος, γιατί στα όνομα της νομιμότητας μπορεί και διαπράττει συνέχεια μικρά και μεγάλα εγκλήματα, που είναι απαραίτητα για να διασφαλίζεται η εξουσία των αφεντικών.

Είναι η ίδια "ανεξάρτητη δικαιοσύνη" και οι ίδιοι "λειτουργοί" της που τον καιρό της χούντας ευλογούσαν τα εγκλήματα των βασανιστών και καταδικάζανε τα θύματα και τους αντιπάλους της χούντας με αυτή τη "δικαιοσύνη" και με αυτούς τους "λειτουργούς της", που σήμερα, αφού απαλλάξανε νομικά τους βασανιστές, εξακολουθούν να καταδικάζουν καθημερινά και να στέλνουν στις φυλακές του αστικού κράτους, τους αγωνιστές και όσους προλετάριους έχουν την κακή τύχη να πέσουν στα χέρια της.

Είναι η ίδια "ανεξάρτητη δικαιοσύνη" και οι ίδιοι οι "λειτουργοί της" που και τότε και σήμερα δίνουν το νομικό ντύσιμο στις πιο άθλιες σκευωρίες της αστυνομίας και στις πιο μεγάλες αγριότητες του καθεστώτος.

Αυτήν λοιπόν την "ανεξάρτητη δικαιοσύνη", που είναι η αστική δικαιοσύνη, αυτήν τη νομιμότητα που είναι η νομική έκφραση της εξουσίας των αφεντικών και αυτά τα όργανα καταπίεσης και τρομοκρατίας, που λέγονται υπηρέτες ή λειτουργοί των θεσμών του καθεστώτος, μέσα στους οποίους τα βασανιστήρια και οι βασανιστές έχουν πολύ σημαντική θέση, οι λαϊκές και οι επαναστατικές δυνάμεις θα τα αντιμετωπίσουν σαν αυτά που είναι, σαν ταξικούς εχθρούς δηλαδή, που πρέπει και να αποκαλυφτούν και να χτυπηθούν άμεσα, συγκεκριμένα, και όπως χτες.

Έτσι λοιπόν εμείς, μια ομάδα αγωνιστών, ένα κομμάτι των δυνάμεων του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος της χώρας μας αποφασίσαμε την εκτέλεση του Πέτρου Μπάμπαλη:

— γιατί ήταν ο γνωστός βασανιστής αστυνόμος της Ασφάλειας και έπρεπε να πληρώσει για τα αμέτρητα εγκλήματα του

— γιατί εξακολούθησε, και μετά την εγκληματική του δράση σαν βασανιστής, να είναι ένα σημαντικό όργανο και συνειδητό στέλεχος των "ανεπίσημων" μηχανισμών καταστολής και τρομοκρατίας του καθεστώτος ενάντια στους προλετάρους, και

— γιατί στο πρόσωπο του και στη δράση του εκφραζότανε μια συγκεκριμένη και "αντιπροσωπευτική λειτουργία" του συστήματος της καπιταλιστικής εξουσίας, βίας και αυθαιρεσίας.

Και αυτή η "αντιπροσωπευτική λειτουργία" είναι μία πολύ συγκεκριμένη και συνεχής πρακτική, απαραίτητη για να διατηρείται η εκμετάλλευση και η καταπίεση, και δεν είναι ένας αφηρημένος "θεσμός". Και αυτή την πρακτική βίας και αυθαιρεσίας θα την αντιμετωπίσουμε και θα την πολεμήσουμε με συγκεκριμένους και συνεχείς αγώνες, και όχι με αφηρημένες διακηρύξεις και διαμαρτυρίες, πού όπως έχει φανεί όχι μόνο δεν ωφελούν σε τίποτα, αλλά και αποπροσανατολίζουν, καθησυχάζουν και αποδυναμώνουν κάθε διάθεση και θέληση για αγώνα.

Η εξόντωση του εχθρού του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος Πέτρου Μπάμπαλη, ήτανε μια σοβαρή και απαραίτητη πολιτική ενέργεια. Δεν είναι όμως και καθοριστική, με την έννοια κάποιου σταθμού στην εξέλιξη του κινήματος. Είναι απλά και μόνο μια "στιγμή" στη διάρκεια και την εξέλιξη του ταξικού πολέμου στην Ελλάδα. Είναι μια "στιγμή", όπως υπήρξαν και άλλες "στιγμές" πριν απ' αυτήν και θα υπάρξουν και άλλες, πολύ περισσότερες, μετά από αυτή. Ήτανε μια "στιγμή" του αγώνα, όπως τέτοιες "στιγμές" ήτανε οι εκατοντάδες άλλες βίαιες ενέργειες λαϊκής αντίστασης πού με αυθόρμητο και με οργανωμένο τρόπο, οι λαϊκές και επαναστατικές δυνάμεις αντιτάχθηκαν ενάντια στην καπιταλιστική εξουσία και τα όργανα της (χτύπημα απεργοσπαστών — μαχητικές συγκρούσεις στους δρόμους — δυναμικές κινητοποιήσεις για κοινωνικά προβλήματα — κάψιμο αμερικάνικων αυτοκινήτων — χτύπημα αμερικάνικων στόχων — βίαιες αντικαπιταλιστικές ενέργειες).

Η εξέλιξη, η όξυνση και το ανέβασμα του ταξικού αγώνα είναι συνδυασμός όλων αυτών των "στιγμών", είναι συνδυασμός όλων των ενεργειών και όλων των διαδικασιών πού προωθούν έμπρακτα τη ρήξη και τη σύγκρουση με το καθεστώς, πού μαζί με τη μόνιμη και όλο και περισσότερη δραστηριότητα για την οργάνωση των λαϊκών και επαναστατικών δυνάμεων, θα εξασφαλίζει τη συνέχεια και την ανάπτυξη του αγώνα, παρά τα χτυπήματα του αντιπάλου, θα βελτιώνει τη σχέση δύναμης επειδή θα δυναμώνει τις δικές μας δυνάμεις, θα βοηθάει να γίνεται ο ταξικός αγώνας όλο και πιο ενιαίος, συνειδητός και αποτελεσματικός.

Όπως ο Πέτρος Μπάμπαλης, έτσι και όλα τα όργανα και οι συνένοχοι της κρατικής τρομοκρατίας και της καθημερινής βίας και αυθαιρεσίας ενάντια στους προλετάρους, είναι υπεύθυνοι για τα εγκλήματα τους απέναντι στο λαϊκό κίνημα.

Μέχρι τότε η κρατική βία και τρομοκρατία των αφεντικών και των οργάνων τους, θα ονομάζεται "δικαιοσύνη";

Μέχρι τότε αυτό πού συμφέρει στους καπιταλιστές και στους συνενόχους τους θα ονομάζεται "νομιμότητα";

Μέχρι τότε οι άγριες κακοποιήσεις και τα βασανιστήρια ενάντια στους προλετάρους (αν και οπότε αποκαλύπτονται) θα ονομάζονται "πίεση για ομολογία" η το πολύ-πολύ "υπέρβαση καθήκοντος";

Μέχρι τότε οι επιθέσεις ενάντια σε απεργούς και σε διαδηλωτές θα ονομάζεται "διατήρηση της δημοσίας τάξεως και ασφάλειας";

Μέχρι τότε οι τραυματισμοί και οι δολοφονίες άοπλων αγωνιστών και προλετάρων, από τα ένοπλα όργανα του καθεστώτος, ανοιχτά ή καλυμμένα γίνονται (του Παναγούλη, του Σιδέρη, της Τσιβίκα, του Κεχαΐδη, του Γκουλιόβα και τόσων άλλων) θα ονομάζονται "ατυχήματα" ή "νόμιμη άμυνα" και θα αποτελούν την πιο οξυμένη μορφή της καθημερινής κρατικής τρομοκρατίας;

Μέχρι τότε οι καθημερινές δολοφονίες και ακρωτηριασμοί των εργατών στους τόπους της καταναγκαστικής εργασίας, θα ονομάζονται "εργατικά ατυχήματα" και θα αποτελούν τροφή για την ένταση της εκμετάλλευσης και την αύξηση των κερδών των αφεντικών;

Μέχρι τότε οι αυθαιρεσίες της αστυνομίας και των δικαστικών, οι τραμπούκικες έφοδοι σε σπίτια και γραφεία, οι σκευωρίες ενάντια στους αγωνιστές, η άγρια καθημερινή καταπίεση και εκμετάλλευση, θα ονομάζονται "εξασφάλιση της κοινωνικής ειρήνης, γαλήνης και ηρεμίας" και θα αποτελούν την ουσία του δημοκρατικού καθεστώτος;

Μέχρι τότε ο χαφιεδισμός θα ονομάζεται "νομιμοφροσύνη" και οι χαφιέδες "εθνικόφρονες";

Μέχρι τότε οι επίσημοι δολοφόνοι του κράτους σαν τους Κ. Πλέσσα και Ι. Στεργίου, θα παίρνουν παράσημα "άνδραγαθίας" και παχυλές αμοιβές για τα εγκλήματα τους;

Μέχρι τότε η επιχείρηση διαστρέβλωσης των συνειδήσεων και μετατροπής των ανθρώπων σε χαφιέδες θα μπορεί να ονομάζεται "νόμος του κράτους" και μάλιστα "αντιτρομοκρατικός";

Μέχρι τότε η συστηματική και ένοχη σιωπή όλων των αντιπολιτευτικών κομμάτων και οργανώσεων, θα είναι αποτελεσματικός βοηθός για το θάψιμο και το κουκούλωμα των πιο σημαντικών γεγονότων για το λαϊκό και επαναστατικό κίνημα; Όπως είναι η συνωμοσία της σιωπής γύρω από τη δολοφονία του αγωνιστή Χρήστου Κασίμη (της ομάδας Διεθνιστική Αλληλεγγύη) στις 19/20-10-77 από χαφιέδες στη διάρκεια ένοπλης συμπλοκής της αστυνομίας με ομάδα αγωνιστών. Αυτή η συνωμοσία σιωπής προσπαθεί όχι μόνο να θάψει το γεγονός ότι στη χώρα μας υπάρχει και αναπτύσσεται η επαναστατική βία ενάντια στα αφεντικά, αλλά και να στερήσει τις λαϊκές και επαναστατικές δυνάμεις από μια πολύτιμη κληρονομιά και εμπειρία, που στάθηκε ο σκοτωμός, και έτσι όπως έγινε, τον αγωνιστή Χρήστου Κασίμη.

Χαιρετίζουμε συναγωνιστικά όλους τους συντρόφους, όλες τις λαϊκές και επαναστατικές δυνάμεις, που προωθούν με συγκεκριμένους τρόπους και ενέργειες τη σύγκρουση με το καθεστώς της εκμετάλλευσης για την ανατροπή και την καταστροφή του.

Χαιρετίζουμε όλους εκείνους, πού με τον αγώνα τους φέρνουν όλο και πιο κοντά τη στιγμή πού τα αφεντικά και τα όργανα τους δε θα μπορούν πια να κοιμούνται ήσυχοι.

ΝΑ ΑΝΑΠΤΥΞΟΥΜΕ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΒΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑ ΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ - Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΜΑΔΑ ΙΟΥΝΗΣ 78